

der ikke er den mindste Grund til at interessere sig.

Ordføreren: Naar Udvalgets Fleertal ikke har kunnet slutte sig til det af Mindretallet under Nr. 3 stillede Forslag, Forslaget til en ny § 7 — thi dermed hænge de øvrige Forslag jo sammen — kunne jo Grundene dertil for de forskjellige Medlemmer af Fleertallet have været forskjellige. Jeg skal i Korthed antyde, hvorfor jeg ikke har kunnet slutte mig til dette Forslag, og hvorfor jeg, dersom det ved denne Behandling skulde blive vedtaget, i ethvert Fald, saafremt jeg kan erholde flere Medlemmers Understøttelse dertil, vil til tredje Behandling stille et Forslag, der bringer det Punkt frem, hvorpaa jeg for mit Vedkommende fortrinsviis lægger Vægt, det nemlig, at, ligesom vi her foreslaae en Adskillelse mellem Lovtidsenden og Ministeraltidsenden, saaledes bør der ogsaa være en bestemt Adskillelse mellem Ministeraltidsenden og det tredje nye Bæsen, som der her er Spørgsmaal om. Jeg finder mig foreløbig ikke foranlediget til — Sagen er ikke saa forberedt, at jeg vil være istand dertil, men maaskee kunde den høitæredede Minister, som har samtlige Acter til Raadighed, finde Anledning dertil — at gaae ind paa enten Rets- eller Villigheds-spørgsmaalet overfor de Privilegiehavere, der er Tale om. Jeg vil betragte Sagen indtil Videre gaanske fra selve Lovforslagets Standpunkt, og saa kan jeg ikke Andet end bestemt fraraade, at alle disse ueensartede og forskjellige Ting kastes sammen, idet jeg troer, at dette i høj Grad vil være til Besvær for dem, som skulde have Nytte af denne Tidende med det Indhold, Udvalget har foreslaaet at give den. For at jeg først skal sige et Par Ord om denne Fællestidsende, saa forekommer det mig at være nyttigt at paalægge Regjeringen en bestemt Forpligtelse — naturligviis indenfor saadanne Grændser, som efter et fornuftigt og praktisk Skjøn kunne gennemføres — til at benytte en ordnet regelmæssig Meddelelsesmaade gennem en saadan Ministeraltidsende. Der er for Tiden en høj Grad af Usikkerhed tilstede i saa Henseende. Der udsærdiges mangfoldige trykte Circulairer, hvoraf mange optages i

Departementstidsenden, men ingenlunde alle; enkelte administrative Grene have deres egne Samlinger af saadanne trykte Circulairer, og der er dem, som aldrig benytte Departementstidsenden. Det er ogsaa nok muligt, at dette ikke altid vil være hensigtsmæssigt, navnlig for Krigsministeriet og Marineministeriet, og man har ogsaa derfor med Billie kun henstillet denne Beskjendtgjorelsesmaade til nærmere Udvikling og til fri Overveelse og Beslutning fra Regjeringens Side; men gaanske vist vilde det i praktisk Henseende for Alle, som have med saadanne Befalingers Udførelse og Lovenes Anvendelse at gøre, være særdeles hensigtsmæssigt, om der fremkom en saadan ordnet Samling, som, naar Aaret var omme, fik sin naturlige Afslutning. Man fik da et Bind, forsynet med Register, og det Hele var bragt i en regelmæssig Form. Vi have — jeg retter ikke dette som en Bebreidelse mod nogen Enkelt — i offentlige Sager hidtil været besynderlig upraktiske med Hensyn til saadanne trykte Meddelelser. Jeg skal f. Ex. nævne, at det endnu ikke er lykkedes at opnaae den simple, naturlige Ting, at faae de Lovforslag, som forelægges i Rigsdagen, betegnede med den Samling og det Aar, hvori de komne frem. Det er jo bekjendt, at der er adskillige Lovforslag, som det ikke lykkes at gjennemføre i den Samling, i hvilken de først fremkomme; i Kraft af den herlige Revisionsbestemmelse gaae jo saaledes Lovningslovene fra Aar til Aar gennem Rigsdagen, og hvis Noget har en saadan Interesse for disse Forslag eller en saadan Ordenssands, at han gjenner disse Regjeringsforslag, saa opstaaer der for ham i Aarens Løb en stor Besværighed ved at holde Orden paa alle disse Forslag, hvis han ikke udtrykkelig fra først af har givet dem et saadant Aarstærke, som det vilde have været saa høit rimeligt, om de havde faaet, dengang de traadte ud i Verden. Og saaledes er der mangfoldige andre Ting. Vi have den store fjedssommelige Departementstidsende, der bugner af Stof, som vi desuden tildeels have ad anden Veie, og saa faae vi en Tid derefter — tidligere 10, 15 Aar, nu 5 Aar senere — Rescriptsamlingen, som netop optager det, som ikke skulde her ind i den egentlige Lovtidsende. Det vil